

Утешение через тоску

Иногда мы жаждем определенных впечатлений или испытываем ностальгию по вещам, которые находятся вне нашей досягаемости. Должны ли мы отринуть эти чувства в сторону? Или они служат какой-то специфической цели?

Еврейское озарение

Знакомство с учением Ребе

ПИНХАС

Бемידбар

לעילוי נשמת אמנו וזקנתנו
האשה החשובה מצויינת במדותיה

בעלת מסירות נפש

מרת דבורה ע"ה גרינברג

בת הרה"ח ר' אהרון מענדל

נפטרה אור ליום ג' - כ"א מנחם אב תשפ"ג

В память о нашей маме и бабушке

Дворе Гринберг

Дочери раввина Аарона Мендела Хазана

*Она жертвовала собой ради еврейства
Покинула этот мир 21 менахем ава 5783*

For sponsorship opportunities, email info@jewishinsights.org

Published and Copyright 2024 by

Shluchim Office International

816 Eastern Parkway, Brooklyn, NY 11213

718.221.0500

5784 - 2024

Founded in 2008 in memory of Rabbi Gabi and Rivky Holtzberg OB"М
Shluchim of the Rebbe to Mumbai India

А. Загадочное название

ПЕРВОИСТОЧНИК 1 Рамбам: Мишне Тора, Законы постов, 5:3, 6, 7, 10, 11

9 Ава произошло пять событий: было предрешиено в пустыне, что евреи не войдут в Землю Израиля; Первый и Второй храмы были разрушены; был захвачен большой город, имя которому Бейтар, а в нем тысячи и десятки тысяч евреев, и был у них великий правитель, и все евреи и великие мудрецы думали, что он царь Машиах. Но он пал в руки римлян, и все они были убиты, и было великое бедствие, сравнимое с разрушением Храма. И в тот самый день, уготованный для несчастья, злодей Тинней Руфус вспахал территорию Храма и его окрестности, чтобы осуществилось сказанное: "Сион будет вспахан как поле."

С наступлением месяца ав приуменьшают радость... У евреев издавна есть обычай не есть мясо в эту субботу и не ходить в баню вплоть до окончания поста.

9 ава и его канун по своему статусу - как Йом-Кипур. Едят лишь перед наступлением. В сумерки этого дня запрещено все, как в Йом-Кипур.

וְתִשְׁעָה בְּאָב חֲמִשָּׁה דְּבָרִים אֲרָעוּ
בו. נִגְזַר עַל יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר
שֶׁלֹּא יִכְנָסוּ לְאֶרֶץ. וְחָרַב הַבַּיִת
בְּרֵאשׁוֹנָה וּבְשֵׁנִיָּה. וְנִלְכְּדָה עִיר
גְּדוֹלָה וּבֵיתֵר שְׁמָה וְהָיוּ בָּהּ אֲלָפִים
וּרְבֻבוֹת מִיִּשְׂרָאֵל וְהָיָה לָהֶם מֶלֶךְ
גְּדוֹל וְדָמוֹ כָּל יִשְׂרָאֵל וּגְדוּלֵי
הַחֲכָמִים שֶׁהוּא הַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ.
וְנָפַל בְּיַד הַרֹמִיִּים וְנִהְרְגוּ כָּל־ם
וְהָיְתָה צָרָה גְּדוֹלָה כְּמוֹ חֶרֶב
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וְבוֹ בַּיּוֹם הַמוֹכֵן
לְפָרְעֹנוֹת חָרַשׁ טוֹרְנוֹסְרוּפוֹס
הִרְשָׁע אֶת הַהִיכָל וְאֶת סְבִיבָיו
לְקַיֵּם מָה שֶׁנֶּאֱמַר (ירמיה כו יח)
(מיכה ג יב) "צִיּוֹן שְׂדֵה תִּחְרַשׁ":

וּמִשִּׁכְּנֵס אָב מִמַּעֲטִין בְּשִׁמְחָה.
... וְכִבְרַן נִהְגוּ יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא לֶאֱכֹל
בְּשָׂר בְּשַׁבָּת זוֹ וְלֹא יִכְנָסוּ לְמִרְחָץ
עַד שֶׁיַּעֲבֹר הַתַּעֲנִית.

תִּשְׁעָה בְּאָב לֵילוֹ כְּיוֹמוֹ לְכָל דְּבָר.
וְאִין אוֹכְלִין אֶלָּא מִבְּעוֹד יוֹם.
וּבֵין הַשְּׂמֻשׁוֹת שְׁלוֹ אָסוּר כְּיוֹם
הַכַּפּוּרִים.

Запрещено мытье как в горячей, так и в холодной вод, и запрещено даже опускать пальцы в воду. Запрещено умщение ради наслаждения, ношение кожаной обуви и супружеская близость, как в Йом-Кипур. Там, где принято работать в этот день, работают. А там, где принято не работат, не работают. Но везде знатоки Торы прекращают работу. И говорили мудрецы: всякий, кто работает в этот день, никогда не увидит знака благословения.

Знатоки Торы не приветствуют друг друга 9 ава. Они сидят в скорби и вздыхают, словно скорбящие.

וְאָסוּר בְּרַחֲצָה בֵּין בְּחֵמִין בֵּין
בְּצוּנָה וְאֶפְלוּ לְהוֹשִׁיט אֶצְבְּעוֹ
בְּמַיִם. וְאָסוּר בְּסִיכָה שֶׁל תְּעוּגָה
וּבְנֻעִילַת הַסַּנְדָּל וּבִתְשֻׁמִּישׁ
הַמָּטָה כִּיּוֹם הַכַּפּוּרִים. וּמְקוֹם
שֶׁנִּהְגוּ לַעֲשׂוֹת בּוֹ מְלָאכָה עוֹשִׂין.
וּמְקוֹם שֶׁנִּהְגוּ שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת אֵין
עוֹשִׂין. וּבְכָל מְקוֹם תְּלִמִידֵי חֻכְמַיִם
בַּטְּלִין. וְאָמְרוּ חֻכְמַיִם שֶׁהָעוֹשֶׂה
בּוֹ מְלָאכָה אֵינוֹ רוֹאֶה סִימָן
בְּרַכָּה לְעוֹלָם:

תְּלִמִידֵי חֻכְמַיִם אֵין נוֹתְנִין זֶה
לְזֶה שְׁלוֹם בְּתַשְׁעָה בָּאָב. אֲלֵא
יוֹשְׁבֵי דְוָיִם וְנִאֲנָחִים כְּאֲבָלִים.

ПЕРВОИСТОЧНИК 2 Ирмеяу, 2:24

Дикая ослица, привыкающая к пустыни, задыхается от вожделения своего, кто уймет её похоть? Все, кто ищут её, не умаются - в пору случки найдут ее.

Раши

"В пору случки найдут ее": есть один месяц в год, когда она спит весь месяц, и тогда её можно поймать. Так и вам, один месяц (это ав) был уготован ещё со времён соглядатаев, который ваши отцы отметили напрасным плачем, в этот день вы будете пойманы, как та дикая ослица.

פֶּרָה לְמַד מְדַבֵּר, בְּאֵת נִפְשָׁהּ
שֶׁאֵפָה רוּחַ, תִּאֲנַתָּה מִי יְשִׁיבָנָה,
כֹּל־מִבְקֶשֶׁיהָ לֹא יִיעֲפוּ, בְּחֻדְשָׁהּ
מִצְאוֹנָה:

בְּחֻדְשָׁהּ מִצְאוֹנָה: חֹדֶשׁ אֶחָד יֵשׁ
בְּשָׁנָה שֶׁהִיא יִשְׁנָה כָּל הַחֹדֶשׁ וְאֵין
הִיא נִלְכְּדָת. אַף אַתֶּם, חֹדֶשׁ אֶחָד
(הוּא אָב) הוֹכֵן לְכֶם כְּבָר מִיָּמוֹת
הַמְּרֻגְלִים, שֶׁקָּבְעוּ אֲבוֹתֵיכֶם בְּכִית
חָנָם, בּוֹ תִלְכְּדוּ תִאֲנַתָּה.

Ребе

Что может утешить в месяц ав?

Название месяца, благословляемого в предшествующий ему шабат (если говорить о законах составления документов согласно Торе и как говорится в тексте благословения месяца) - менахем-ав. Есть мнение, что его следует называть просто менахем (без ав).

И так как это касается евреев, Торы и иудаизма (ведь название дается согласно обычаю народа Израиля, равного по своему статусу закону Торы, и относится к еврейским документам, составляемым согласно Торе), то понятно, что такова реальность - к месяцу ав относится понятие "менахем" утешение.

И на первый взгляд непонятно: как можно утверждать, что именно в этом месяце есть утешение, когда все обстоит обратным образом, ибо сказано: "В пору случки найдут ее" Фактически это месяц, идейно противоположный радости, как сказали наши учителя: "С наступлением ава уменьшают радость". Поэтому некоторые радостные события запрещены в этом месяце, и нужно повременить с ними до наступления месяца элул. И тем не менее, говорят: "Да обновит Он... для радости." Т.е. уже начиная с шабата, когда мы благословляем наступающий месяц, есть радость?!

שמו של החודש המתברך בשבת מברכים זה - בנוגע לדיני כתיבת שטרות על פי תורה, וכפי שאומרים גם בנוסח ברכת החודש - הוא: "מנחם אב".¹ ועד שיש דעות ששמו של החודש הוא "מנחם" (בלבד).²

וכיון שזהו ענין ששייך לבני ישראל, תורה ויהדות (שהרי זה שם שנקרא על פי מנהג ישראל ש"תורה היא"³, ונוגע לשטרות של בני ישראל שנעשים על פי תורה) - הרי מובן שכן היא המציאות, שבחודש אב נוגע בעיקר וישנו הענין ד"מנחם", ענין הנחמה.

ולכאורה אינו מובן: איך אפשר לומר שבחודש זה דוקא ישנו ענין הנחמה - בה בשעה שלכאורה הרי זה להיפך, כלשון הכתוב:⁴ "בחדשה ימצאונה" (חודש אחד יש בשנה וכו'), שלכן הרי זה חודש של היפך השמחה, כמאמר רבותינו ז"ל⁵ "משנכנס אב ממעטין בשמחה", ולכן יש כמה עניני שמחה שאסור לעשותם בחודש זה, אלא יש צורך להמתין לחודש אלול; ואף על פי כן אומרים "יחדשהו כו' לשמחה", ועד שהחל משבת מברכים ישנו כבר ענין השמחה!?

מנהגים ישנים מדורא ע' 153. שו"ע אדה"ז או"ח סוסק"פ. סת"ב סי"א.
סתנ"ב ס"ד. סתצ"ד סט"ו. ועוד.
4 ירמ"י ב, כד (ובפרש"י) - הפטרת יום הש"ק זה.
5 תענית כט, סע"א.

1 גט פשוט אה"ע סקכ"ו סקל"ה. הובא בפתחי תשובה שם סק"ב. ובערוך השולחן שם סט"ו.
2 גט פשוט שם. וראה גם תו"מ ח"מ ע' 292. וש"נ.
3 ראה תו"ד נפסל - מנחות כ, ב. מהר"ל - הובא ברמ"א יו"ד ששע"ו ס"ד.

Б-г излил Свой гнев на Храм

На первый взгляд, можно объяснить все это согласно толкованию Раши стиха "Прекрасны... жилища твои, Израиль": Даже когда они разрушены, ибо они являются взятым за них залогом, и их разрушение - искупление... как сказано: "Излил Г-сподь гнев Свой," и как излил? "Зажег огонь в Сионе" . То есть разрушение Храма (в месяце ав) подобно взятию залога, благодаря которому обеспечивается непрерывность существования еврейского народа. И получается, что само разрушение является своеобразным утешением. Это хотя и горькое лекарство, но все же лекарство. Однако такое объяснение можно применить только к первому разрушению, а не к последующим.

לכאורה היה אפשר לבאר זאת על פי מה שנתבאר לעיל בפירוש רש"י על הפסוק "משכנותיך ישראל", "אף כשהן חרבין, לפי שהם משכון עליהן, וחורבנן כפרה . . שנאמר⁸ כלה ה' את חמתו, ובמה כילה, ויצת אש בציון", והיינו, שחורבן בית המקדש (בחודש אב) הוא בדוגמת ענין המשכון שעל ידי זה נשאר מציאותם של בני ישראל באופן שהם נצבים לעד, ונמצא, שהחורבן עצמו הוא ענין של נחמה, כיון שעל ידי זה נעשה הקיום של בני ישראל; זוהי אמנם רפואה מרה, אבל סוף כל סוף הרי זה ענין של רפואה. אבל, ביאור זה שייך לומר רק בנוגע לענין החורבן בפעם הראשונה, מה שאין כן בשנים שלאחרי זה כו'.

ПЕРВОИСТОЧНИК 3 Бемидбар, 24:5

Как прекрасны шатры твои, Яаков, жилища твои, Израиль.

מה־טבו אהליך יֶעֱלֵב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל.

Раши

"Как прекрасны шатры твои": как прекрасна Скиния в Шило и постоянный Храм, когда [Земля Израиля была] обитаема, ибо в них приносятся приношения для искупления вас [еврейского народа]

מה טבו אהליך. מה טבו אהל שילה ובית עולמים בְּיִשׁוּבְךָ, שְׁמִקְרִיבֵיךָ בְּהֵן קָרְבָּנוֹת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם:

"Твои жилища": даже когда они разрушены, ибо они являются взятым за них залогом, и их разрушение - искупление... как сказано: "Излил Г-сподь гнев Свой": И как излил? "Зажег огонь в Сионе" [Ивритское-משכנותיך- жилища также можно перевести как "обеспечение" или "залог"]

משכנותיך. אף כְּשֶׁהֵן חֲרֻבִין, לְפִי שֶׁהֵן מִשְׁכּוֹן עֲלֵיכֶם, וְחֲרָבָנָן כְּפָרָה עַל הַנִּפְשׁוֹת, שְׁנֵאָמַר "כִּלְהָ ה' אֶת חֲמָתוֹ" (איכה ד'), וּבְמָה כִּלְהָ? (שם) "וַיִּצֵת אֵשׁ בְּצִיּוֹן" (תנחומא משפטים):

ПЕРВОИСТОЧНИК 4 Мидраш раба, Эйха , 4:14

Излил Г-сподь Свою ярость, излил Свой пылающий гнев; Он зажег огонь в Сионе:

Написано: “Гимн Асафа. О, Б-же, язычники вошли в Твои владения.” Следовало бы назвать его “плачем”, “элегией” или “скорбью”, почему именно гимн Асафа”?

...так было сказано Асафу: “Святой, благословен Он, разрушил Храм, а ты сидишь и поешь?” Он ответил: “Я пою, потому что Святой, благословен Он, излил Свою ярость на балки и камни и не излил Свою ярость на народ Израиля. Как написано: "Он зажег в Сионе огонь, который пожрал основания его".

כָּלֶּה ה' אֶת חַמְתּוֹ שִׁפְךָ חֲרוֹן אַפּוֹ.
וַיִּצַת אֵשׁ בְּצִיּוֹן,

כְּתִיב (תהלים עט, א): מְזֻמֹּר
לְאַסָּף אֱלֹהִים בָּאוּ גוֹיִם בְּנִחְלָתָהּ,
לֹא הָיָה קָרָא צָרִיף לְמִימֵר אֶלֶּא
בְּכִי לְאַסָּף, נָהִי לְאַסָּף, קִינָה
לְאַסָּף, וּמָה אוֹמֵר מְזֻמֹּר לְאַסָּף?

כִּי אָמְרוּ לְאַסָּף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
הַחֲרִיב הֵיכַל וּמְקֻדָּשׁ וְאַתָּה יוֹשֵׁב
וּמְזֻמֹּר? אָמַר לָהֶם: מְזֻמֹּר אֲנִי
שִׁפְךָ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חַמְתּוֹ
עַל הָעֵצִים וְעַל הָאֲבָנִים וְלֹא
שִׁפְךָ חַמְתּוֹ עַל יִשְׂרָאֵל, הֲדָא הוּא
דְּכְתִיב: וַיִּצַת אֵשׁ בְּצִיּוֹן וְתֹאכַל
יְסוֹדֶיהָ.

Б. Сила тоски

Ребе

Мы не перестанем ждать лучшего времени

И можно дать следующее объяснение: есть закон, согласно которому три года придают постоянный статус. А так как евреи находятся в Изгнании намного дольше трех лет со времени разрушения, то они должны были бы уже привыкнуть к этому.

И тем не менее видно, что евреев не покидает чувство тоски и стремления уйти из Изгнания (даже тех евреев, что находятся в свободных странах, где можно следовать Торе и заповедям). И не только в мыслях, но и в воззваниях, как мы просим об этом в молитве Шмоне-Эсре три раза в день: "Росток Давида, раба Твоего и т.д.", "И да увидят глаза наши возвращение Твое в Сион" и "Возвращающий Свое присутствие в Сион". А в собраниях десяти евреев, когда молитва становится публичной, это провозглашает вслух ее ведущий. И, очевидно, это делается с чувством, ведь "Б-г заглядывает в сердце" Так какой же глупец ибо сказано: "Разве с глупцами будем иметь мы дело?" будет произносить это без чувства?!

И отсюда предположение, что жизнь на чужбине имеет преимущество над жизнью в Земле Израйля, ведь говорят наши учителя: "Изгонялись [евреи] в Эдом - Шхина (Б-жественное

ויש לומר הביאור בזה: ישנו דין ששלש שנים הוי חזקה⁹. וכיון שבני ישראל נמצאים כבר בגלות הרבה יותר משלש שנים מזמן החורבן, היו צריכים כבר להתרגל לגלות.

ואף על פי כן רואים לפועל שבמשך כל הזמן יש אצל בני ישראל רגש של געגועים ותשוקה לצאת מהגלות (אפילו אצל אלו שנמצאים בארצות הרווחה, ששם יכולים לקיים תורה ומצוות כו'), ולא רק במחשבה, אלא גם בדיבור - כפי שאומרים בתפלת שמונה-עשרה שלושה פעמים בכל יום: "את צמח דוד עבדך כו'", "ותחזינה עינינו בשובך לציון", עד "המחזיר שכינתו לציון", וכאשר מתאספים עשרה מישראל, שזהו ענין של פרהסיא, אזי מכריז זאת השליח ציבור בגלוי, ובודאי אומרים זאת בתפלה מתוך רגש הלב, דכיון ש"ה' יראה ללבב"¹⁰, הרי מי הוא השוטה (ובלשון הידוע¹¹: "אטו בשופטני עסקינן") שיאמר זאת ללא רגש הלב!?!...

ולכאורה: כיון שאמרו רבותינו ז"ל¹² "גלו לאדום שכינה עמהם", והיינו, שבזמן הזה נמצאת עיקר השכינה בגלות¹³, הרי יש מעלה בחוץ לארץ

13 נזכר גם מדברי רבינו הזקן בענין לאה ורחל (ראה תו"א ויצא כב, סע"ד ואילך, ש"אחר חורבן בהמ"ק שגלו ישראל וגלתה עמהם השכינה, שהיא בחי' רחל, שהיא בבחי' גלות בע' שרים, ואינה מאירה כלל מערך הגילוי שהיתה מאירה בזמן הבית . . ומ"מ נשאר מאיר בא"י בחי' לאה . . אך . . הוא עלמא דאתכסיא והעלם כו' . ובתו"ח שם ל, ד: "משעם זה יש יתרון מעלה בזמן הגלות").

9 ראה ב"ב כה, א ואילך.

10 שמואל-א טז, ז.

11 ראה ב"ק פה, א. ב"מ מ, א. ב"ב ז, א. ועוד.

12 ספרי סוף פרשתנו (מסעיני). וראה מגילה כט, א.

присутствие) с ними". И получается, что в наше время в основном Шхина пребывает в странах Изгнания. Так к чему так тосковать?

И еще: какая польза от этой тоски и стремления? Ребе Раяц говорил: не по своей воле мы изгнаны и т.д. и не своими силами мы вернемся в Землю Израиля, так что нужно безропотно ожидать Избавления, как написано: "Я, Г-сподь, в свое время ускорю это".

Тоска сама по себе является источником утешения

Однако дело в том, что в самой тоске уже заложено утешение: осознание, что мы в Изгнании уже тысячу девятьсот лет (отчего и возникает тоска), порождает последующее утешение - нужно скорее завершить работу. И в частности это верно, когда мы осознаем, что осталось разобраться лишь с мелкими вопросами. И одухотворив те или иные уголки этого мира в период Изгнания, мы вскоре выйдем из него.

Когда тоска находит свое выражение в словах, как упомянуто выше, это влияет и на животную душу. Это влияет на прием пищи и питья, суть которых - соединять душу с телом, связывать материальное с духовным и духовное с материальным. Благодаря этим изменениям в человеческой душе подобный процесс охватывает весь мир.

И поэтому, когда наступает месяц ав, и евреи провозглашают, что пребывают в Изгнании, а Храм разрушен - это само по себе приносит

לגבי ארץ ישראל, ואם כן, מהי סיבת הגעגועים?

וגם: מהי התועלת בענין הגעגועים - וכדברי כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר¹⁴: לא מרצוננו גלינו כו' ולא בכחותינו נשוב לארץ ישראל, כך, שיש להמתין עד שיבוא זמן הגאולה, כמו שכתוב¹⁵ "אני ה' בעתה אחישנה"!?!

אך הענין הוא - שעצם ענין הגעגועים הוא ענין של נחמה: כאשר נזכרים שנמצאים אלף ותשע מאות שנה בגלות (שלכן ישנו ענין הגעגועים), הרי זה פועל ענין של נחמה - שמסיימים את העבודה, ובפרט כשיודעים שנשאר רק לסיים "פכים קטנים"¹⁶, וכשמסיימים את כל הבירורים (באופן שלא נשאר שום ניצוץ בגלות), אזי יוצאים מהגלות.

ובפרט כאשר ענין הגעגועים בא לידי ביטוי גם בדיבור, כנזכר לעיל, שעל ידי זה נפעל ענין זה גם אצל נפש הבהמית, ועד שמתבטא גם באכילה ושתייה, שענינם לפעול חיבור הנשמה עם הגוף, לקשר גשמיות עם רוחניות ורוחניות עם גשמיות, ועל ידי זה פועלים בני ישראל שענין זה יומשך גם בעולם.

ולכן: בבוא חודש אב, ובני ישראל מכריזים שנמצאים בגלות ובית המקדש חרב כו' - הרי זה גופא פועל את ענין הנחמה, "מנחה

14 סה"ש תרפ"ז ע' 169. וש"נ.

15 ישע"י ס, כב.

16 ראה גם ת"מ ח"ב ע' 181 ואילך. ועוד.

такое утешение (менахем-ав), о котором Б-г говорит: "Обратил Я их скорбь в ликование" (то есть скорбь не только исчезает, но превращается в ликование.) И "Г-сподь, Владыка наш", Который "держит Своей рукой каждого повсеместно," сказавший: "И собраны вы будете по одному, сыны Израиля" (поэтому не нужно бояться кого-либо, от кого бы ни пришлось защищаться), приведет нас к подлинному и окончательному Избавлению. "И будешь ты жить без нужды в стенах т.д." в самом скором времени.

אב", ובאופן ש"הפכתי אבלם לששון"¹⁷ (והיינו, שלא זו בלבד שהאבל מתבטל ממציאיותו, אלא אדרבה, שנהפך לששון), על ידי הקב"ה, "הוי' מלכנו"¹⁸, ש"אוחז בידיו ממש איש איש ממקומו, כענין שנאמר¹⁹ ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"²⁰ (שלכן אין להתיירא מאף אחד שיהיה צורך להתגונן מפניו), ומוליך אותו אל הגאולה האמיתית והשלימה, ובאופן ד"פרזות תשב וגו'"¹², בקרוב ממש.

20 פרש"י נצבים ל, ג.
21 זכר' ב, ה.

17 ירמ' לא, יב.
18 ישע' לג, כב.
19 שם כז, יב.

В. Псалом царя Давида

ПЕРВОИСТОЧНИК 5 Псалом 63:1-3

Псалом Давида. Когда он был в Иудейской пустыне.

מִזְמוֹר לְדָוִד; בְּהִיְוֹתוֹ, בְּמִדְבָּר
הַיְהוּדָה.

Б-же, Ты - Б-г мне, Тебя я ищу!

אֱלֹהִים, אֵלֵי אַתָּה, אֲשַׁחֲרֶךָ:

Жаждет Тебя душа моя, изнывает по Тебе
плоть моя в земле пустынной, иссохшей и
безводной.

צָמְאַה לְךָ, נַפְשִׁי, כִּמְהָ לְךָ בְּשָׂרִי;
בְּאֶרֶץ-צִיָּה וְעֵינַי בְּלֵי-מַיִם.

Так видел я Тебя в святости, видел силу
Твою и славу Твою.

כֵּן, בְּקֹדֶשׁ חַיִּיתֶךָ לָרְאוֹת עֵינַי,
וּכְבוֹדֶךָ.

Ребе

Тоска приносит утешение

И если так, снова встает вопрос: откуда
приходит радость?

ואם כן נשאלת שוב השאלה - מצד איזה
ענין תהי' השמחה?

И ответ: жажда:

והעצה לזה היא - ענין הצמאון:

Жажда к раскрытию Б-жественности сама
по себе отчасти приводит к утолению,
так как возвышает человека на уровень,
которого тот жаждет. Как говорил Баал-
Шем-Тов: "Там, где желание человека, там
и он сам".

כאשר ישנו צמאון לגילוי אלקות - הרי
צמאון זה גופא מרוה במקצת, כיון
שהצמאון מרומם את האדם לאותה
מדריגה שאלי' הוא צמא, וכמאמר הבעל
שם טוב²² "במקום שרצונו של אדם שם
הוא נמצא".

...И это особо подчеркивается в дни счёта омера, суть которых - жажда обретения Торы. Поэтому и считают дни до того, как Тора будет дана.

И об этом также говорил царь Давид: "Жаждет Тебя душа моя, изнывает по Тебе плоть моя... так видел я Тебя в святости," Алтер Ребе от имени Баал-Шем-Това объясняет: "Так я видел Тебя в святости" - "О, если бы я увидел Тебя в святости": То есть, даже находясь на самом низком уровне, "в земле пустынной, иссохшей и безводной", он тем не менее желает: "О, если бы я увидел Тебя в святости" - именно "в святости" святость, которая сама по себе вознесена над Тем, Кто свят.

А причиной тому является огромная жажда (как сказано выше), поднимающая на уровень, которого жаждешь, даже находясь в самом низу.

И Ребе завершил свою речь следующим: "Есть нигун (напев) Алтер Ребе, на который переложено на стих "Жаждет Тебя душа моя" - и велел спеть этот нигун.

...וענין זה מודגש בימי הספירה, שענינם הוא הצמאון למתן תורה, שמטעם זה סופרים את הימים עד שיהי' מתן תורה²³.

וזהו גם כן מה שאמר דוד המלך²⁴ "צמאה לך נפשי כמה לך בשרי גו' כן בקדש חזיתך", ופירש אדמו"ר הזקן בשם מורנו הבעל שם טוב נ"ע²⁵: "כן בקדש חזיתך" - "הלואי בקדש חזיתך". והיינו, שאף שנמצא במדריגה תחתונה ביותר, "בארץ צי' ועיף בלי מים", מכל מקום הרי הוא מתברך "הלואי בקדש חזיתך" - "בקדש" דייקא, "קדש מלה בגרמי"²⁶ שלמעלה גם מ"קדוש".

והטעם לזה - מצד גודל מעלת הצימאון (כנ"ל), שעל ידי הצימאון גופא יכול להתעלות למדריגה שאל' הוא הצימאון, גם כאשר נמצא במדריגה תחתונה ביותר.

וסיים כ"ק אדמו"ר: ישנו ניגון מאדמו"ר הזקן על הפסוק "צמאה לך נפשי", וצוה שינגנו את ניגון זה.

25. ראה כתר שם טוב בהוספות סס"ד. וש"נ.
26. זח"ג צד, ב.

23. אגדה הובאה בר"ן סוף פסחים. וראה חינוך מצוה שו. הנסמן בלקו"ש.
הכ"ב ע' 114 הערה 2.
24. תהלים סג, ב-ג.